

SUSAN MALLERY

Uitzicht op zee

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2013 Susan Macias Redmond
Oorspronkelijke titel: *Three Sisters*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © fbxx/Getty Images; © lagunablueolly/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0276 7
ISBN 978 94 027 5792 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Je moet stevig in je schoenen staan als je aanstaande je laat stikken bij het altaar. Afgezien van het feit dat je je intens verdrietig en totaal vernederd voelt, moet je ook nog eens allerlei praktische zaken afhandelen. Als een vent bereid is je af te laten gaan in het bijzijn van driehonderd vrienden en familieleden, om nog maar te zwijgen over jullie beider moeders, is de kans groot dat hij zich niet druk zal maken over de kleine dingetjes, zoals het terugsturen van de cadeaus en het betalen van de cateraar.

Het is dus best te begrijpen dat Andi Gordon, drie maanden nadat ze precies dát had meegemaakt, al haar spaargeld stopte in een huis dat ze pas twee keer had gezien, in een stadje waar ze maar tweeënzeventig uur was geweest.

Wie niet groots uitpakt, kan wel inpakken. Andi had besloten het allebei te doen.

Nadat ze alle papieren had ondertekend en de sleutels had gekregen, reed ze de heuvel op naar het hoogste punt van Blackberry Island en staarde naar het huis dat ze zojuist had gekocht. Het stond bekend als een van de 'Three Sisters'. Drie beeldschone huizen in Queen Anne-stijl, die gebouwd waren aan het begin van de vorige eeuw. Volgens de makelaar was het huis aan de linkerkant perfect gerestaureerd. De pastelkleuren waren geheel volgens de stijl en mode van het jaar waarin de huizen waren gebouwd. Zelfs de tuin was eerder traditioneel Engels dan hedendaags Noord-Amerikaans. Tegen de veranda stond een meisjesfiets die er modern en misplaatst uitzag.

Het huis aan de rechterkant was eveneens gerestaureerd, maar met minder originele details. De leigrijze kozijnen omlijstten glas-in-loodramen, en in de voortuin stond een beeld van een wegvliegende vogel.

Bij het middelste huis stond nog steeds een bord met TE KOOP in het niet gemaaid gras. Hoewel het qua stijl en afmetingen op de andere twee leek, had het huis dat ze had gekocht verder weinig gemeen met die van de burens. Van het dak, met hier en daar ontbrekende pannen, tot aan de afbladderende verf en de kozijnen zonder ramen, was het huis een toonbeeld van verwaarlozing en onverschilligheid. Als het niet van historische waarde was geweest, zou het jaren geleden al zijn afgebroken.

De verkoper van het huis had een lijst moeten opstellen met alle gebreken. In de vele pagina's tellende lijst werden alle grote problemen opgesomd, van elektrische bedrading die twintig jaar geleden voor het laatst was vervangen tot aan ondeugdelijke en niet functionerende waterleidingen. De aannemer die Andi in de arm had genomen om een aankoopkeuring voor haar te verrichten, had het halverwege opgegeven en haar haar geld teruggegeven. Vervolgens had haar makelaar geprobeerd haar over te halen een schitterend appartement met uitzicht op de jachthaven te gaan bezichtigen.

Andi had geweigerd. Toen ze het oude huis voor de eerste keer zag, had ze direct geweten dat het precies was wat ze zocht. Het was ooit een huis vol belofte geweest. Tijd en omstandigheden hadden het gereduceerd tot de huidige staat – ongeliefd en verlaten. Je hoefde geen psycholoog te zijn om te begrijpen dat ze zichzelf herkende in het huis, dat ze hoopte dat ze met het repareren van het huis ook zichzelf zou repareren. Ze begreep best dat die gedachte vol valkuilen zat. Maar iets weten en het vervolgens ook doen, of in dit geval niet doen, waren twee verschillende dingen. Haar hoofd mocht dan wel druk aan het vertellen zijn dat dit een gigantische vergissing was, maar haar hart was al voor het huis gevallen.

Gezien haar recente, ten overstaan van alles en iedereen verbroken verloving, leek vallen voor een huis een stuk veiliger dan vallen voor een man. Als het huis niet kwam opdagen terwijl zij al bij het altaar stond, kon ze het immers gewoon in de fik steken.

Nu stond ze geparkeerd voor de twee verdiepingen tellende catastrofe

en glimlachte. 'Ik ben er,' fluisterde ze, de belofte uitsprekend tegenover zowel zichzelf als het huis. 'Ik ga je weer heel maken.'

De afgelopen drie maanden waren een nachtmerrie geweest van logistieke problemen en beschuldigingen over en weer. De aankoop van een van de Three Sisters had haar iets anders gegeven om aan te denken. Documenten mailen voor haar hypotheek was een stuk leuker dan aan haar achternicht uitleggen dat Matt, na een relatie van tien jaar, inderdaad gewoon niet was komen opdagen op zijn eigen bruiloft. Hij had, om precies te zijn, gezegd dat hun besluit om te trouwen hem nogal plotseling had geleken en dat hij meer tijd nodig had. En ja, het klopte inderdaad dat hij twee weken later de benen had genomen naar Las Vegas en daar met zijn secretaresse was getrouwd. Ze weigerde terug te denken aan de gesprekken die ze met haar moeder had gevoerd over dit onderwerp.

De wetenschap dat ze weldra Seattle zou verruilen voor Blackberry Island had haar op de been gehouden. Ze had zich geconcentreerd op haar ontsnapping. Vervolgens had ze alle spullen uit haar huis in de stad in verhuisdozen gepakt en was ze naar het noorden vertrokken.

Andi omklemde de sleutelbos die haar makelaar haar had overhandigd en voelde dat het metaal zich in haar huid boorde. De pijn bracht haar weer terug naar het heden, naar dit moment dat uit louter mogelijkheden bestond.

Ze stapte uit haar auto en staarde naar het kapotte huis. Maar in plaats van dichtgespijkerde ramen en een verzakte veranda, zag ze hoe het zou worden: nieuw en vol glans. Een huis waar mensen met bewondering naar zouden kijken. Geen verschoppeling. Want zodra het huis geres-taureerd was, zou Andi als ze haar moeder belde daarover kunnen praten. Het zou een veel beter gesprek zijn, dan moeten aanhoren hoe moederlief opsomde wat Andi allemaal had verprutst in haar leven. Bijvoorbeeld, dat ze zich er zo tegen had verzet dat Matt haar een bepaalde richting op stuurde, en dat ze zo stom was geweest om een goede man te laten ontkomen.

Andi draaide zich om en bewonderde het uitzicht. Op een heldere dag glinsterde het water van Puget Sound. Toegegeven, heldere dagen waren relatief zeldzaam in dit deel van het land, maar dat vond ze niet erg. Ze hield wel van regen. De grijze, miezige lucht, het soppende ge-

luid van haar laarzen op de stoep. Door al die somberheid ging ze de zonnige dagen des te meer waarderen.

Ze draaide haar gezicht naar het westen en keek uit over de baai. De huizen hadden een perfect uitzicht. Ze waren oorspronkelijk gebouwd door zeekapiteins, die de schepen wilden zien binnenzeilen. Aan het eind van de achttiende eeuw speelde de zeevaart nog een belangrijke rol in de regio, een rol die toen nog niet was overgenomen door de verlokkingen van de houtkap.

Dit was goed zo, dacht ze tevreden. Ze hoorde hier thuis. Of ze zou er op den duur vanzelf thuis gaan horen. Als de verbouwing haar te veel dreigde te worden, zou ze simpelweg haar uitzicht bewonderen. De dans van het water en het schiereiland in de verte waren iets totaal anders dan de hoogbouw in hartje Seattle. De stad mocht dan slechts een paar uur rijden hiervandaan zijn, het was een andere planeet in vergelijking met het kleine stadje dat Blackberry Island was.

‘Hallo! Ben jij degene die het huis heeft gekocht?’

Andi draaide zich om en zag een vrouw in haar richting lopen. Ze was van gemiddelde lengte, met lang donkerrood haar dat golvend tot halverwege haar rug viel. Ze droeg een spijkerbroek en klompen, met een ivoorkleurige kabeltrui die tot op haar heupen viel. Haar gezicht was meer boeiend dan knap, dacht Andi terwijl de vrouw dichterbij kwam. Hoge jukbeenderen en grote groene ogen. Haar bleke huid was waarschijnlijk het resultaat van een combinatie van genen en een totaal gebrek aan blootstelling aan de zon sinds vorig jaar september.

‘Hallo. Ja, dat klopt.’

De vrouw glimlachte. ‘Eindelijk. Dat arme huis. Het stond daar maar zo eenzaam en alleen. O, ik ben Boston. Boston King.’ Ze wees naar het huis met het beeld van een vogel in de voortuin. ‘Ik woon daar.’

‘Andi Gordon.’

Ze gaven elkaar een hand. Zwak zonlicht brak door de wolken heen en accentueerde iets wat eruitzag als een donkerpaarse streep in Bostons haar.

Andi voelde aan haar eigen donkere haar en vroeg zich af of zij misschien ook zoiets theatraals moest doen. Zij was nog nooit verder gekomen dan een knipbeurt.

‘Familie van Zeke King?’ vroeg Andi. ‘Hij is de aannemer met wie ik heen en weer heb gemaïld over het huis.’

Bostons gezicht begon te stralen. ‘Mijn man. Zijn broer en hij hebben samen een aannemersbedrijf hier op het eiland. Hij vertelde al dat hij contact had gehad met de nieuwe eigenaar.’ Ze hield haar hoofd scheef. ‘Maar hij heeft niks verteld over jou, en ik ben verschrikkelijk nieuwsgierig naar de details. Heb je even? Ik heb net een pot verse koffie gezet.’

Andi dacht aan de schoonmaakspullen achter in haar SUV. Aangezien morgenochtend de verhuiswagen zou arriveren, had ze nog een hoop te doen om alles in gereedheid te brengen. Maar er stonden slechts drie huizen op deze heuvel, en het leek haar net zo belangrijk dat ze haar burens leerde kennen.

‘Ik heb wel zin in een kop koffie,’ zei ze.

Boston ging haar voor door het hoge gras naar haar eigen tuin, en vervolgens het trapje op naar de voordeur. Andi zag dat de vloerplanken van de veranda donkerblauw geschilderd waren, met her en der sterren en planeten erop. De voordeur was van donker hout met ruiten van melkglas.

De bonte mengeling van traditionele en speelse interieuraccenten was ook in de hal terug te vinden. Een bank in Shaker-stijl stond naast een kapstok. Aan de muur hing een spiegel in een zilverkleurige lijst van eekhoorns en vogels. In de woonkamer aan de linkerkant stonden comfortabele banken en stoelen, en er hing een gigantisch schilderij van een naakte fee boven de open haard.

Boston ging haar voor door een smalle, bloedrood geschilderde gang naar een lichte, open keuken. Er waren kobaltblauw geverfde kastjes, strakke, roestvrijstalen huishoudelijke apparaten en een grijsblauw gemarmerd aanrechtblad. De geur van koffie vermengde zich met die van geurige kaneel en appels.

‘Ga zitten,’ zei Boston, gebarend naar de krukken aan de ontbijtbar. ‘Ik heb net een paar scones opgewarmd. Met appelkaneelboter die ik afgelopen herfst heb gemaakt.’

Andi dacht aan de proteïnenreep en de kop koffie die haar ontbijt waren geweest en hoorde haar maag knorren. ‘Dat klinkt geweldig. Dank je.’

Ze ging op de aangeboden kruk zitten. Boston deed de oven open en haalde er een bakplaat uit met twee grote scones erop. De appelboter zat in een glazen pot. Boston legde de scones op een bord en schoof er eentje naar Andi toe. Vervolgens schonk ze koffie in.

‘Gewoon zwart voor mij,’ zei Andi.

‘Aha, een echte koffiedrinker. Ik moet mijn cafeïne verzachten met hazelnoot en vanille.’

Ze pakte de koffiemelk-met-een-smaakje uit de koelkast.

Andi keek om zich heen. Er was een groot raam boven de gootsteen en nog eentje in de eethoek. Een grote provisiekast besloeg het grootste gedeelte van een van de muren. Hoewel bij de achterdeur de originele lambrisering en profiellijsten nog zichtbaar waren, was de rest van de keuken gemoderniseerd.

‘Wat een heerlijke ruimte,’ zei Andi. ‘Ik weet niet of mijn keuken de afgelopen zestig jaar ook maar een likje verf heeft gehad.’

Boston pakte twee messen en gaf haar er een van. Vervolgens sneed ze haar scone doormidden en smeerde er appelboter op. Terwijl ze daarmee bezig was, tinkelden er verschillende zilveren bedelarmbanden tegen elkaar. ‘We hebben jouw huis bekeken op de open dag. De keuken was heel erg jaren vijftig.’

‘Die retrolook vind ik geen probleem,’ zei Andi. ‘Maar niks doet het. Als ik een kraan opendraai, dan wil ik graag dat er warm water uitkomt. En ik zou graag een koelkast willen waar eten koud in blijft.’

Boston grijnsde. ‘Dus je bent nogal een veeleisend type.’

‘Schijnbaar.’

‘Ik weet dat Zeke bouwplannen heeft zitten tekenen. Ik heb ze niet allemaal gezien, maar zijn broer en hij leveren mooi werk.’

Andi keek naar haar keuken. ‘Heeft hij jullie huis gerenoveerd?’

‘Een jaar of zes geleden.’ Boston pakte haar koffie. ‘Waar kom je vandaan?’

Het eiland was zo klein dat het Andi niet verbaasde dat Boston er zonder meer van uitging dat ze niet van hier was. ‘Seattle.’

‘De grote stad... Dat is nogal een verandering.’

‘Ik ben wel toe aan verandering.’

‘Heb je een gezin?’

Andi wist dat ze niet doelde op ouders of broers en zussen. ‘Nee.’
Op Bostons gezicht stond verbazing te lezen. ‘Het is een groot huis.’
‘Ik ben arts. Kinderarts. Ik wil de benedenverdieping gebruiken voor mijn praktijk en boven gaan wonen.’

Boston leek haar schouders te rechten. ‘O, dat is slim. Dan heb je geen gedoe met heen en weer reizen naar je werk.’ Ze keek uit het raam boven de gootsteen in de richting van Andi’s huis. ‘Er is ruime parkeergelegenheid en ik snap wel dat de verbouwing niet zo ingewikkeld hoeft te zijn.’

‘De grootste aanpassing zal het verplaatsen van de keuken naar boven zijn. Ik was sowieso van plan om alles eruit te laten breken, dus voor de totale kosten maakt het nauwelijks verschil.’ Ze reikte naar haar scone. ‘Hoelang woon jij al op het eiland?’

‘Ik ben hier opgegroeid,’ vertelde Boston. ‘In dit huis, om precies te zijn. Ik heb nooit ergens anders gewoond. Toen Zeke en ik verkering kregen, heb ik hem gewaarschuwd dat ik zo’n driehonderd vierkante meter aan bagage op mijn nek had.’ Haar glimlach vervaagde enigszins. ‘Hij zei dat hij dat nou juist zo leuk vond aan me.’

Andi kauwde op de naar vanille smakende scone, genietend van de rinse appelkaneelboter, en slikte toen door. ‘Heb je een baan?’

Boston schudde haar hoofd. ‘Ik ben kunstenaar. Voornamelijk textiel, maar de laatste tijd...’ Haar stem stierf weg en er verscheen iets donkers in haar blik. ‘Soms schilder ik portretten. Ik ben verantwoordelijk voor de meeste eigenaardige dingen die je hier om je heen ziet.’

‘Ik vind de veranda helemaal geweldig.’

‘Echt waar? Deanna vindt hem afschuwelijk.’ Boston trok haar neus op. ‘Dat zou ze natuurlijk nooit zeggen, maar elke keer dat ze er een voet op zet, hoor ik haar zuchten.’

‘Deanna?’

‘Je andere buurvrouw.’

‘Haar huis is beeldschoon.’

‘Ja, hè? Je zou het vanbinnen eens moeten zien. Ze zal je vast nog wel uitnodigen. De voorkamers zijn helemaal in de stijl van die periode ingericht. Het historisch genootschap is idolaat van haar.’ Boston wierp opnieuw een blik uit het raam. ‘Ze heeft vijf dochters. O, klanten voor jou.’ Ze fronste. ‘Of is het “cliënten”?’

‘Patiënten.’

Boston knikte. ‘De meisjes zijn ontzettend lief.’ Ze haalde haar schouders op. ‘En dat is de hele straat. Alleen wij drietjes. Ik ben zo blij dat er iemand in het middelste huis komt te wonen. Het staat al jaren leeg. Een leegstaand huis kan heel verdrietig zijn.’

Hoewel er aan Bostons toon niks was veranderd, voelde Andi een verschuiving in de energie van de vrouw. Ook al hield ze zich voor dat ze, zoals haar moeder zou zeggen, ‘zo idioot deed dat het niet meer normaal was’, toch kon ze het gevoel niet van zich afzetten dat haar buurvrouw haar weg wilde hebben.

Vlug at ze de rest van haar scone op en glimlachte toen. ‘Je bent meer dan vriendelijk geweest. Ik ben je echt dankbaar voor het cafeïneshot en het tussendoortje, maar ik heb nog een hoop te doen.’

‘Verhuizen. Ik heb gehoord dat het niet meevalt. Ik kan me niet voorstellen dat ik ergens anders zou wonen dan hier. Ik hoop dat je gelukkig wordt in ons straatje.’

‘Vast wel.’ Andi stond op. ‘Ik vond het leuk kennis met je te maken.’

‘Ik ook,’ antwoordde Boston, met haar meelopend naar de voordeur. ‘Klop alsjeblieft bij me aan als je iets nodig hebt. En daarmee bedoel ik ook een douche. We hebben een badkamer voor logés, weet je, mocht je water worden afgesloten.’

‘Dat is heel aardig van je, maar als het water wordt afgesloten, neem ik mijn intrek in een hotel.’

‘Dat is heel verstandig.’

Andi zwaaide en stapte op de veranda. Nadat de voordeur achter haar dicht was gegaan, bleef ze even staan om haar eigen huis te bekijken vanuit het perspectief van haar buurvrouw. Ze zag een aantal gebarsten ramen, een deel van de afgebladderde betimmering hing los en de tuin was een wildernis. ‘Hoezo lelijk,’ mompelde ze, teruglopend naar haar auto.

Geen zorgen, zei ze tegen zichzelf. Ze had de plannen voor de verbouwing doorgenomen en ze had zaterdagochtend vroeg een afspraak met Zeke om het bouwcontract te tekenen. Daarna zouden de werkzaamheden beginnen.

Intussen moest ze zich voorbereiden op de komst van de verhuizers, morgenvroeg. Ze had een slaapkamer uitgekozen op de bovenverdie-

ping, waar ze het grootste gedeelte van haar meubilair zou opslaan. Tijdens de verbouwing zou ze in twee kleine zolderkamers bivakkeren. Ze waren lelijk, maar bruikbaar. De grootste van de twee zou dienstdoen als woonkamer en surrogaatkeuken. Als ze iets niet kon opwarmen in een mini-oventje of in de magnetron, ging ze het niet bereiden.

De piepkleine badkamer op de zolder had een douche die duidelijk gebouwd was voor mensen die kleiner waren dan een meter vijftig, en bedrading die dateerde uit de jaren veertig, maar alles deed het. Zeke had beloofd direct een boiler te regelen voor warm water.

Ze had alles wat ze nodig zou hebben om de drie maanden durende verbouwing te overleven. Hoewel ze tegen Zeke had gezegd dat alles begin juli klaar moest zijn, was ze in werkelijkheid van plan om haar praktijk pas op 1 september te openen. Dat gaf haar wat speelruimte. Ze had genoeg televisieprogramma's gezien om te weten dat er vaak problemen waren en dat plannen vaak vertraging opliepen bij verbouwingen.

Andi pakte de spullen uit haar auto. Ze moest de kamer schoonmaken die ze wilde gebruiken voor de opslag van haar meubilair, en vervolgens de door haar uitgekozen badkamer onder handen nemen. Daarna zou ze zichzelf belonen met een broodje *pulled-pork* bij Arnie's. Haar makelaar had haar bezworen dat het eten er heerlijk was.

Ze liep de trap naar de veranda op – twee van de acht treden zaten los – stak haar sleutel in de voordeur en wriemelde ermee heen en weer om het slot open te draaien. Vervolgens stapte ze de hal binnen.

In tegenstelling tot in Bostons huis, hier geen bonte mengeling van charmant meubilair, geen gordijnen voor de ramen, niets wat er ook maar in de verste verte bewoonbaar uitzag. De geur van rotting en stof vermengde zich met de stank van knaagdieren, de voormalige bewoners van het pand. Het behang viel van de muren vol watervlekken, en een aantal van de ramen in de woonkamer was dichtgetimmerd met multiplex.

Andi zette haar emmer met schoonmaakspullen neer, plus een tas vol oude lappen en keukenpapier, en draaide toen met uitgestoken armen in de rondte. Giechelend van blijdschap en verwachting nam ze de driedimensionale catastrofe die haar huis was, in zich op.

'Je zult zo gelukkig worden,' fluisterde ze. 'Ik ga je weer glans geven.' Ze

grijnsde. ‘Nou ja, de aannemer en ik. Wacht maar. Als het allemaal klaar is, zullen we ons allebei beter voelen.’

Tegen de tijd dat het huis klaar was, zou ze haar draai hebben gevonden hier op het eiland. Haar ex-verloofde zou hooguit nog een verhaal zijn met een waarschuwing erin besloten, en ze zou het begin hebben van een bloeiende praktijk. Ze zou niet langer de mislukkeling van de familie zijn, of de vrouw die zo stom was geweest om tien jaar van haar leven te geven aan een man die had geprobeerd haar te veranderen om haar vervolgens te dumpen en twee weken later met iemand anders te trouwen. Ze zou niet bang hoeven zijn dat ze niet goed genoeg was.

‘We zullen niet zo perfect zijn als dat huis aan de linkerkant, of zo artistiek als het huis aan de andere kant, maar we komen beslist op onze pootjes terecht. Wacht maar.’

De woorden waren als een belofte. En ze was altijd goed geweest in het nakomen van haar beloftes.

Hoofdstuk 2

Deanna Phillips staaarde naar de foto. Het meisje was knap – misschien een jaar of vijfentwintig, zesentwintig, met donker haar. Vanwege de houding waarin ze stond, was het onmogelijk om de kleur van haar ogen te zien. De jonge vrouw had haar armen om een man heen geslagen, haar lippen tegen zijn wang gedrukt. Hij keek in de camera, en het meisje keek naar hem.

Het kiekje had een geluksmoment vastgelegd. De man glimlachte, de jonge vrouw leunde in zijn richting, haar knie gebogen, één voet opgetrokken. Alles aan de foto had charmant moeten zijn – vol belofte, zelfs. Ware het niet dat de man Deanna's echtgenoot was.

Ze stond in de slaapkamer en luisterde naar het geluid van de douche. Het was amper zes uur geweest, maar Colin was al sinds vijf uur op. Eerst ging hij hardlopen, dan ontbijten, daarna ging hij onder de douche. Om halfzeven zou hij de deur uit stappen. Daarvandaan ging hij naar kantoor en de weg op. Colin reisde voor zijn werk, en ze zou hem pas aan het eind van de week weer zien.

Er schoten duizend gedachten door haar hoofd. Hij was vreemdgegaan. Hij was zo stom geweest om een foto te bewaren op zijn telefoon. Hij was vreemdgegaan. Waren er nog meer vrouwen geweest? Hoeveel? Hij was vreemdgegaan. Haar maag deinde op en neer als een schip in een storm. Als ze iets gegeten zou hebben, zou ze hebben moeten overgeven. Nu stond ze te trillen op haar benen en huiverde, kreeg overal kippenvel.

'Verman je,' fluisterde ze. Ze had niet veel tijd. Over minder dan een

halfuur moest ze de meisjes wekken en alles klaarmaken om naar school te gaan. Ze werd vanochtend bij de tweeling in de klas verwacht. Daarna moest ze naar haar werk. Er waren tientallen kleine dingetjes, duizend klusjes en karweitjes en verantwoordelijkheden. Geen daarvan hield op omdat Colin haar op de ergst denkbare manier had bedrogen.

Haar ogen brandden, maar ze weigerde te huilen. Tranen betekenden zwakte. Met de mobiele telefoon nog steeds in haar hand geklemd, stond ze te dubben wat ze zou doen. Hem confronteren? Dat was de voor de hand liggende beslissing. Ze moest iets zeggen. Alleen wist ze niet wat. Ze was er nog niet klaar voor. Ze was niet...

Het geluid in de badkamer verstomde op het moment dat Colin de douchekraan dichtdraaide. Deanna huiverde en legde toen stilletjes de telefoon terug op het nachtkastje, naast de portemonnee en de autosleutels van haar man. Ze had het toestel alleen maar gepakt om de foto's van de laatste softbalwedstrijd te bekijken. Ze had een paar foto's willen hebben om op de Facebook-pagina van het gezin te posten. In plaats daarvan was ze op bedrog gestuit.

Ze had tijd nodig, realiseerde ze zich. Tijd om op een rijtje te zetten wat er aan de hand was, wat het allemaal betekende, wat haar volgende stap moest zijn. Was er een volgende stap?

Ze griste haar badjas naar zich toe en trok hem aan, haastte zich toen de trap af naar de studeerkamer. Daar aangekomen zette ze haar computer aan. Toen ze de knop van haar laptop indrukte, merkte ze dat haar vingers beefden. Ze ging in de grote leren fauteuil zitten en sloeg haar armen om zichzelf heen. Hoewel ze koude voeten had, peinsde ze er niet over terug te gaan naar de slaapkamer om haar pantoffels te halen. Dat kon ze niet. Ze zou uit elkaar knallen, dacht ze klappertandend. Als ze niet oppaste, zou ze in een miljoen stukjes uiteenspatten.

De computer zoemde en piepte tijdens het opstarten. Eindelijk zag ze de achtergrondfoto op het beeldscherm verschijnen. De foto van een perfect gezin – vader, moeder, dochters. Allemaal blond, aantrekkelijk, gelukkig. Ze waren op het strand, allemaal gekleed in een ivoorkleurige trui en een spijkerbroek, een wirwar van armen en benen, de tweeling gehurkt, de oudere meisjes achter hen. Colin had zijn armen om haar heen, dacht Deanna bij zichzelf. Ze lachten. Ze waren gelukkig.

Wat was er in godsnaam gebeurd?

‘Is alles goed?’

Ze keek op en zag haar echtgenoot in de deuropening staan. Hij had een pak aan, het donkerblauwe pak dat zij voor hem had uitgekozen. De man had totaal geen smaak als het om kleding ging. Ze was niet zo weg van de stropdas, maar wat maakte het uit? Deed dat vandaag werkelijk ter zake?

Ze nam hem aandachtig op, zich afvragend hoe andere vrouwen hem zagen. Hij was knap, erkende ze. Lang, met brede schouders en blauwe ogen. Hij sportte om fit te blijven. Daar was ze trots op geweest, dat ze een man had die er nog steeds fantastisch uitzag in een spijkerbroek en T-shirt. In tegenstelling tot een heleboel mannen van zijn leeftijd, had Colin een bierbuik weten te voorkomen. Volgend jaar zou hij veertig worden. Was dat de verklaring voor die andere vrouw? Een midlifecrisis?

‘Deanna?’

Het drong tot haar door dat hij haar stond aan te staren. ‘Ja hoor, niks aan de hand.’ Ze was bang dat ze geen woord zou kunnen uitbrengen, maar op de een of andere manier kreeg ze het voor elkaar.

Hij bleef haar aankijken, alsof hij meer verwachtte. Ze likte langs haar lippen, niet goed wetend wat ze moest zeggen. Tijd, dacht ze wanhopig. Ze had echt tijd nodig.

Ze duwde haar handen onder het bureau zodat hij niet zou zien dat ze zat te trillen.

‘Ik heb een beetje last van mijn maag. Vast iets verkeerd gegeten.’

‘Red je het wel, dan?’

Ze wilde tegen hem schreeuwen dat ze het natuurlijk niet zou redden. Hoe durfde hij het zelfs maar te vragen? Hij had alles wat ze samen hadden, kapotgemaakt. Háár kapotgemaakt. Alles waar ze voor had gewerkt, alles wat ze wilde, was verdwenen. Ze zou bij hem weg moeten gaan. Zo’n wanhopige, alleenstaande moeder worden. Godallemachtig, ze had vijf kinderen. Vijf dochters. Dat kon ze niet in haar eentje bolwerken.

‘Ik red me wel,’ zei ze tegen hem, alles om maar te zorgen dat hij wegging. Ze had tijd nodig om na te denken, adem te halen, te begrijpen. Ze had even nodig om het bloeden te stelpen.

‘Ik ben donderdag weer terug,’ zei hij. ‘Ik ben in Portland deze week.’

Hij vertelde haar altijd dat soort dingen. Details. Ze luisterde nooit. De meisjes en zij hadden hun eigen routine. Ze waren eraan gewend dat Colin er doordeweeks niet was.

Nu vertrok hij misschien wel voorgoed, realiseerde ze zich. En dan? Ze werkte parttime bij een hobbywinkel. Ze gaf quilt- en scrapbookles. Van haar salaris betaalden ze dingen als vakanties en etentjes. Van wat zij verdiende, kon ze nog geen vissenkom onderhouden, laat staan vijf meisjes.

De paniek sloeg haar om het hart, en ze dacht dat ze ter plekke zou bezwijken. Ze dwong zichzelf om haar man aan te blijven kijken, probeerde zich wanhopig voor de geest te halen wat normaal was.

‘Ik hoop dat het warm is,’ zei ze.

‘Wat?’

‘In Oregon. Ik hoop dat het mooi weer is.’

Hij fronste. ‘Deanna, gaat het echt wel goed met je?’

Ze wist dat proberen te glimlachen op een ramp zou uitdraaien. ‘Ik heb gewoon last van mijn buik. Ik denk dat ik maar beter snel de badkamer in kan duiken. Rij voorzichtig.’

Ze stond op. Gelukkig deed hij een stap achteruit toen ze dichterbij kwam en kon ze langs hem heen glippen zonder hem aan te raken. Ze haastte zich de trap op en rende de badkamer in. Daar aangekomen klampte ze zich vast aan de marmeren wastafel en sloot haar ogen voor het bleke, verbijsterde gezicht dat ze in de spiegel zag.

‘Mam, je weet dat ik dit brood vies vind. Waarom blijf je het dan toch maken?’

Deanna nam niet de moeite om op te kijken. Ze stopte de boterham die ze de avond tevoren had gesmeerd simpelweg in de lunchtrommel. Daarna mini-worteltjes, daarna de appel en de koekjes. Lijnzaad, dacht ze, terwijl ze de herbruikbare verpakking met koekjes pakte. Ze waren gemaakt van lijnzaad. Niet bepaald favoriet bij de meisjes, maar wel gezond.

‘Mam!’ Madison stond met haar handen in haar zij. Met haar twaalfjaar had ze nu al een minachtende blik ontwikkeld waarmee ze kon doden.

Deanna herkende de blik en kende de oorzaak, voornamelijk omdat zij precies hetzelfde had gedacht over háár moeder, al die jaren geleden. Het enige verschil was dat Deanna's moeder een nachtmerrie was geweest, terwijl Deanna met geen mogelijkheid kon bedenken wat ze had gedaan dat maakte dat haar oudste dochter zo'n hekel aan haar had.

'Madison, dit kan ik er vandaag niet bij hebben. Alsjeblieft. Neem die boterham gewoon mee.'

Haar dochter bleef haar woedend aanstaren en liep toen stampvoetend weg terwijl ze iets mompelde wat verdacht veel leek op 'wat ben je toch een trut'. Maar Deanna kon het niet met zekerheid zeggen, en op deze ochtend was dat een strijd die ze niet aan wilde gaan.

Om acht uur waren de meisjes alle vijf vertrokken. De keuken was het gebruikelijke slagveld, met kommetjes in de gootsteen, borden op de ontbijtbar en open cornflakesdozen op het aanrecht. Lucy had haar lunchtrommel naast de koelkast laten staan, wat straks een extra tussensop betekende voor Deanna. En Madisons jas hing nog over de stoel bij de bar.

Lucy's slordigheid was niks nieuws en zeker niks persoonlijks, maar hetzelfde kon niet gezegd worden over Madison en de jas. Haar oudste had een hekel gekregen aan de waterdichte rode jas, achtenveertig uur nadat ze bij hoog en bij laag had beweerd dat hij perfect was en dat ze hem p er se moest hebben. Sinds het dagje winkelen in september hadden Madison en zij non-stop ruzie over het kledingstuk, waarbij haar dochter bleef volhouden dat er een nieuwe moest worden aangeschaft. Deanna had geweigerd.

Ergens in oktober had Colin gezegd dat ze beter een nieuwe jas voor haar konden kopen, dat het al dat geruzie niet waard was. Lucy vond de rode mooi en zou er waarschijnlijk in de herfst in passen. Als Madison de jas het hele jaar zou dragen, zou hij te versleten zijn om nog door te geven.

De zoveelste keer dat Colin niet haar kant had gekozen, dacht Deanna bitter. De zoveelste keer dat haar man partij koos voor de meisjes.

Ze liep naar de gootsteen en zette de kraan aan. Ze wachtte tot het water de juiste temperatuur had, pompte toen zorgvuldig drie keer zeep en begon haar handen te wassen. Bovenlangs en onderlangs, telkens weer.